

**Tots els llibres
QUE TU VOLS
ara i a casa**

www.llibres.com

Discos

Llibres

Llibre electrònic

Revistes

Diccionaris

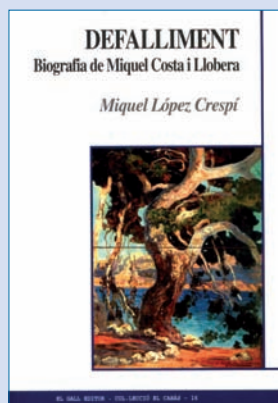
Vídeos i DVD

CD-ROM

Mapes i guies

bibliografia

Defalliment

Miquel López Crespí,
Defalliment. Biografia de Miquel Costa i Llobera,
El Gall editor,
Pollença 2005.

**Descalça i coberta de roba esquinçada,
corria salvatge, botant pels esculls;
i encara era bella sa testa colrada,
la flor de sos ulls.**

(La cançó de Na Ruixa-mantells)

Es tracta, aquest de sobre, d'un fragment poètic de Miquel Costa i Llobera (1854-1922) dedicat a una senyora trastocada, que vaig sentir per primera vegada en veu de Maria del Mar Bonet. Amb tot, el nom de Costa i Llobera no m'era estrany. Segurament perquè *El pi de Formentor*, un dels seus poemes més coneguts, també em ressonava.

Per això, no m'ha fet res de llegir *Defalliment. Biografia de Miquel Costa i Llobera*, el darrer títol de Miquel López Crespí que ha arribat a les llibreries. Per a l'autor és un homenatge en forma d'indagació sobre els motius que van dur Costa i Llobera a fer poesia: «un viatge imaginari al subconscient d'un autèntic escriptor». Així com una cavalcada romàntica vers aquella Mallorca desapareguda: «arrasada pel turisme i la postmodernitat que tot ho ensorra: cultura, idees, naturalesa, amb la força del seu alè enverinat».

Amb *Defalliment. Biografia de Miquel Costa i Llobera* constatem que la humilitat i l'erudició no estan renyides; més aviat reforcen la qualitat humana de la persona. No obstant això, Costa i Llobera va topar amb un geniüt mossèn Antoni M. Alcover; de la mateixa manera que va quedar fascinat per la poesia de mossèn Cinto Verdguer. La seva trajectòria vital i artística també el va dur a fer amistat amb Josep Carner, Francesc Cambó, Antoni Gaudí i altres personalitats d'una Catalunya profundament religiosa que maldava per impulsar un nou renaixement.

Miquel López Crespí també ens descobreix una llar de Pollença, de tradició catòlica i de les més riques de l'illa, en la qual es cria el nostre protagonista. El blau del mar, l'olor de murtra,

els esbarts de tords i altres detalls del paisatge mallorquí esdevenen els seus delits. Tant és així, que el poder seductor de la natura marcarà la seva poesia amb el temps: «Em resten els fragments d'aquells estius meravellosos a vorera de mar. Els viatges amb barca, l'inicial descobriment de coves i cales quan anàvem a trescar món amb l'oncle Miquel Llobera.» Serà precisament aquest familiar qui l'iniciarà en el coneixement dels clàssics, que amb el pas dels anys esdevé un dels eixos vertebradors de la seva obra. Aquesta feblesa pel món greco-llatí quedarà retroalimentada arran dels cinc anys d'estudiant de teologia a la Universitat Gregoriana de Roma: «Frisava perquè arribàs el matí per anar a visitar tot el que havia vist en antics gravats, en àlbums de fotografies!»

Tot i que havia tomat la seixantena, moment en el qual ens el situa el seu biògraf, la fe cristiana de Miquel Costa i Llobera l'impulsa a dur la paraula de Déu pels llogarrets més inhòspits de l'illa. Tant és així, que va deixar anar el seu darrer alè sobtadament mentre predicava a Palma. I és que el poeta sentia una preocupació per la incertesa d'un temps socialment convuls: «els treballadors bastien una cultura feta de groller naturalisme, apedaçada amb retalls d'anticlericalisme i de forassenyada utopia», li fa dir López Crespí amb motiu de la Setmana Tràgica. No oblidem que el protagonista és un pollencí que lluita fins al darrer instant per transformar una societat que percep decadent, fet que l'angoixa tant com les seves febleses personals. Probablement per això, Cecili Buele, ex-conseller de cultura del Consell Insular de Mallorca, assenyala que amb l'edat augmenten en la vida de Costa i Llobera tant els defalliments interiors i els dubtes en l'ànim «com les preguntes que no el deixen dormir tranquil». És la soledat del savi que predica en el desert.◆

QUIM GIBERT